

ще изучимъ на европейско.

Злата. Да, да! трѣба, трѣба.... Виджъ наша Анка, какъ са изучи? Да я чушь кога са земе съ дофтура на прикаска, салъ да ти ѝ драго да ги слушаешь.

Марійка. Твоя милость оставяшь Анка да са учи на европейско, ами майка ми, каквато си е, не би ма оставила, да знае че свѣта ще потъне, особно да приказвамъ съсъ чуждъ човѣкъ.— Пази Боже.

Злата. Тебѣ майка ти ѝ пакъ проста, па и ти не трѣба да я слушаешь. И Анкина баща ходи да са одумва, ами кой го слуша! Ний си караме алафрангата. Сега българско не струва пари, пѣ!

Анка. Ако рекъ азъ да слушамъ баща си, трѣба да си останъ до сушь джебела Българка — простачка.

Марійка. Вій... да, можете, ами азъ да не слушамъ майка си, която има сичката грижа за мене и отъ която ми зависи честъта...

Злата. Гледай си работата, сега момата сама трѣба да си намѣри честъта; ти нито трѣба да питашъ майка си, че е жена стара та и проста. Що ти отбира тя отъ днешното? — тя си знай стана, хурката. — Ти гледай да са изучишь на сегашното на алафрангата, на.. цирвирзакціята.

Анка. (*гърделиво*) Цивилизаціята, речи.

Злата. Хж! тѣй... циливизакціята.

Марійка. Катъ Българка, кога да е ще бѣдъ въ рацѣтъ на единъ Българинъ, а у насъ, Българитъ, цивилизаціята, която ваша милость разбирате, не е още въ употрѣбленіе.

Анка. Но трѣба ній, младитъ да я туримъ въ употрѣбленіе: ако остане на старитъ глави, хилядо години ще са минатъ и Българетъ се тѣй прости ще си останатъ.

Злата. (*гохилено*) Бравосъ, Анке, — се тѣй прости и балбути.

Марійка. Преди тѣзи цивилизація на модитъ, Българетъ иматъ нужда отъ положително учение, наука, просвѣщеніе.

Анка. Твоя милость си са зела подиръ думитъ на учителката. (*къмъ Злата*) Тя ни приказваше тѣй.

Злата. Ехъ, ами! разбрала, тя простата Българка. Како ли знай тя? — не знай едно *бондѣжоръ* да каже,

Анка. Не ли ходихме толкозъ време? какво са научихме?

Злата. Нищо.

Марійка. Ако не друго поне какво ще рече истенско образованіе.

Анка. Ехъ, ами! колко не щешъ я?